

Kampen mod moderne slaveri: endelig en sejr!

- af Jean-Philippe Légaut, *Emmaus Satu Mare, Rumænien*
- oversat af Gitte Vejlgaard fra

Lutte contre l'esclavage moderne : enfin une victoire ! - Emmaüs Europe

I Emmaus er vi bekendt med lange rejser foretaget af medlemmer af vores samfund, som har været udsat for vold og udnyttelse på forskellige stadier. Disse rejser finder nogle gange sted inden for det europæiske kontinent, især for unge rumænere, der blev anbragt på børnehjem i sin tid, og som Emmaus Satu Mare har taget imod. Her hører vi Marianas historie, fortalt af Jean-Philippe Légaut, formand for Emmaus Satu Mare:

Juni 2009, Satu Mare. Mariana er snart færdig med erhvervsskolen. Hun er 19 år gammel og har boet på et børnehjem med sin tvillingsøster, Tunde, siden hun var barn. Tunde er gået en klasse om og kan blive på børnehjemmet endnu et år. Men for Mariana markerer afslutningen af hendes studier afslutningen af hendes mulighed for at blive på børnehjemmet.

En pædagog præsenterer hende derfor for "Doamna Irina" ("Madame Irina"), der også er rumænsk, som foreslår, at hun skal tage med hende til Italien for at arbejde. Her vil hun kunne tjene penge og være en del af en familie, indtil hun har sparet nok op til at leve sit eget liv. Et job, penge, en familie? Alt hvad Mariana aldrig har haft. Hun accepterer med glæde.

August 2009, Rom. Efter at være ankommet i Italien, brister Marianas illusioner hurtigt. "Doamna Irina" tog hendes pas, så snart de forlod Rumænien. Med hensyn til familielivet har hun kun lov til at spise og vaske sig på balkonen sammen med to andre unge piger, der også kommer fra børnehjemmene i Satu Mare.

Hun arbejder hårdt hver dag fra klokken 4 om morgenen til sent om aftenen med at gøre rent i boliger, apoteker, notarkontorer, som ikke ser ud til at indse det prekære i hendes situation. Ingen weekender, ingen søndage, ingen helligdage. Hun bliver aflønnet med daglige fornærmelser

(sigøjner, sort, snavset osv.), og hver dag bliver hun truet med at blive smidt på gaden, hvis hun begår den mindste fejl.

Udgangen af 2012, Satu Mare. Tunde, Marianas tvillingsøster, har strejft omkring hid og did og finder til sidst vej til Emmaus. En dag fortæller hun os historien om sin søster, som hun næsten ikke har hørt fra.

Vi kontakter socialforvaltningen for at spørge til Mariana, og de mumler et beroligende svar. Og så siger vi til Tunde: "Mariana skal gå til politiet, hvis hun er udsat for en lovovertrædelse". Ti år senere må vi erkende, at det var lettere sagt end gjort! Og at når det drejer sig om adgang til rettigheder er teorien ingen garanti for, at det også foregår sådan i det virkelige liv; men det er ikke en grund til at give op.

Oktober 2013. Tunde har netop modtaget et opkald fra Mariana, som opfordrer hende til at komme "på ferie" i Rom for at besøge hende. Vi er selvfølgelig meget bekymrede; men Tunde, som ikke har set sin tvillingsøster i 4 år, er fast besluttet på at hoppe på den næste bus til Rom. Til sidst beslutter vi os for at tage med hende.

Vi møder derfor op på den angivne adresse og møder ejeren Irina i den bar, hun drev på det tidspunkt. Hun betror os med stor kynisme, at "det er meget svært at få unge, der kommer fra et børnehjem, til at arbejde ordentligt; men heldigvis behøver vi ikke betale dem."

Dagen efter kommer vi tilbage for at hente Tunde, der har tilbragt 24 timer sammen med sin søster i Irinas familie. Mariana vil gerne med os; men hun bliver forhindret i det af Irina, som mangedobler den følelsesmæssige afpresning og de utilslørede trusler. Vi forlader nedslået stedet, men først efter at have lovet Mariana, at vi ville finde en løsning.

Derfor kontakter vi det rumænske agentur for anti-trafficking, som desværre ikke har nogen jurisdiktion uden for det nationale territorium! De videresender vores anmeldelse til den rumænske ambassade i Italien, som også erklærer sig inhabil og videresender sagen til det italienske politi, som ikke reagerer.

Mariana skimtes - man ser kun hovedet - midt i billedet mellem to hvidblusede kvinder.

Hendes søn ses skråt til venstre for hende, siddende øverst på en skulder

(foto: Emmanuel Rabourdin, Emmaus Europa)

Januar 2014. Mariana ringer til os fra telefonen hos en vicevært, hvor hun gør rent. Hun beder os komme og hente hende. Vi tager af sted til Rom, dukker igen op i baren, der drives af familien, og støder denne gang på Irinas søn, der giver os tørt på. Vi er i stigende grad bekymrede for Mariana, og vi ankommer til Emmaus Rom, hvor Isabella sætter os i kontakt med en advokat med speciale i at hjælpe migranter, Laura Barberio. Med hendes hjælp skriver vi en anmeldelse og henvender os til politiet, som lover at gribe ind samme aften. Næste dag er der stort drama! Politiet fortæller, at Mariana er på vej til Rumænien. Familien skaffede sig af med hende, så politiet ikke skulle finde hende i familiens hjem.

Nu begynder en lang periode med genopbygning for Mariana, som først skal lære, hvad det vil sige at være fri. Efter 25 år på et børnehjem og derefter under "Doamna Irina"s kontrol følger Mariana, at hun er nødt til at bede om tilladelse til alt, selv til at forlade huset. Hun kæmper for at træffe sine egne valg og beslutninger. Efterhånden får hun det dog bedre med hjælp af sin søster, Emmaus-samfundet og snart af den mand, hun finder hos os.

Mariana beslutter sig også for at foretage en anmeldelse, og Emmaus anlægger et civiltsøagsmål i både Rumænien og Italien. I Rumænien bliver anmeldelsen afvist tre gange med den begrundelse, at Mariana burde have vidst, hvad hun kunne forvente og kun kunne bebrejde sig selv for at have accepteret dette tilbud om "arbejde". I Italien, på trods af en forfejlet

efterforskning, kommer sagen dog til sidst for en nævningedomstol, hvor "Doamna Irina" bliver dømt for slaveri. Ikke mindre end 15 gange, med cirka en måneds mellemrum, må vi producere nye dokumenter og vidneudsagn. Endelig falder dommen i september 2022, som stadfæstes i appelretten i 2023, derefter i højesteret i maj 2024: 5 år og 4 måneders fængsel til "Doamna Irina".

Det krævede således mere end 10 års sagsbehandling at opnå retfærdighed. Som Mariana siger: *"Frem til nu har jeg været nødt til at huske de mindste detaljer fra disse år for at kunne besvare alle spørgsmålene. Nu kan jeg begynde at glemme."* Hun kan nu fokusere sin energi på sin 8-årige søn, som hun opdrager sammen med sin ægtefælle.

Siden 2010 har Emmaus Satu Mare været i stand til at bringe seks andre unge, der blev udnyttet på tilsvarende vis, tilbage til Rumænien fra Spanien, Ungarn, Holland og Tjekkiet. Hver gang viste de institutionelle mekanismer sig ineffektive i forhold til at lade dem vende tilbage til deres land. Det er kun sagen anlagt af Mariana, der har ført til en domfældelse.

Man kan læse mere om rumænske Emmaus-organisationer og Emmaus Rumæniens værtskab for Emmaus Europas generalforsamling i oktober 2023 på [PK158-18-24.pdf](#) – det var første gang, en humanitær organisation holdt internationalt møde i Rumænien.